

Jėzus kyla į dangų (Mt 28, 16–20)

Kristaus Žengimas į dangų – Šeštinės, 2020 m. gegužės 24 d.

– Manau, kad prisikėlęs Jėzus turėjo sparnus. Kaip kitaip jis pakiltų į dangų? – nustemba Dominykas.

– Taigi Jėzus ne koks gandras, bet Dievas ir žmogus. Dievo dangus – ne šitie mėlynai debesėliai, o kiekvienas geras žodis, darbas ir visa, kas gražu, – pastebi Benedikta.

– Tai mes nepakilsime į dangų?

– Dangus vis nusileidžia pas mus, kai laikomės to, ko Jėzus mokė.

*Užrašė kun. Saulius BUŽAUSKAS,
nupiešė Silvija KNEZEKYTĖ,*

Viešpaties Žengimas į Dangų (Lk 24, 46–53)

- Gal Jėzus buvo lakūnas, jei sakoma, kad jis pakilo į dangų? – susimąsto Dominykas.
- Tais laikais lėktuvų nebuvo, – kaip kirviu nukerta Benedikta.

Dominykui vis tiek neramu.

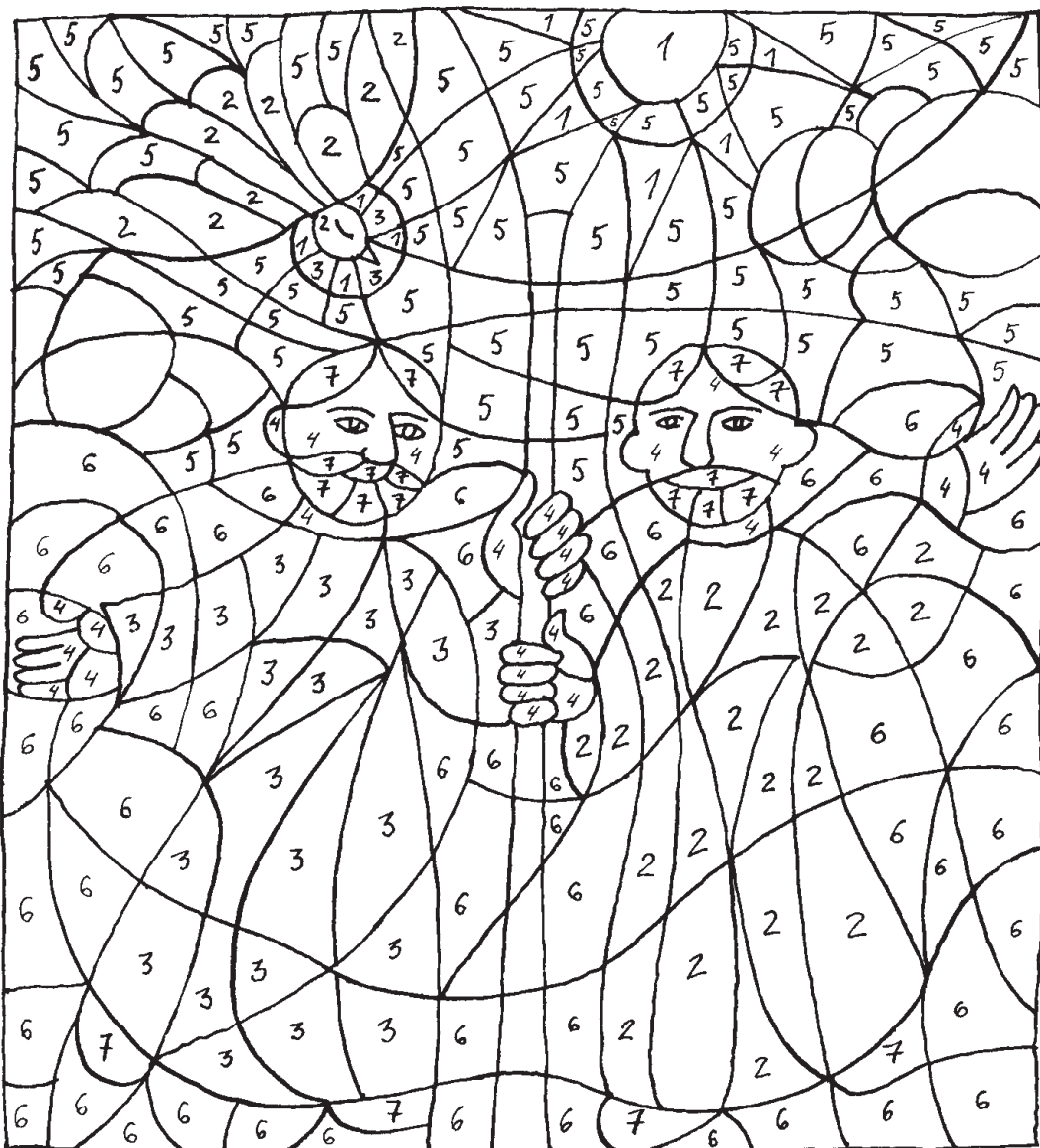
- O gal turėjo oro balioną, nes kaip kitaip atsidurti danguje?

– Jam nereikėjo nei lėktuvų, nei balionų. Jėzus pakilo iš kapo, nes jis – Dievo Sūnus. Jėzus pas savo bičiulius ateidavo net pro uždarytas duris. Į dangaus karalystę pas Dievą Tėvą nuėjo mums vietos paruošti.

– Per debesis eiti turbūt labai sunku, nes jie purūs kaip sniegas, – nuogąstauja broliukas.

– Manau, kad dangaus karalystė – ne debesis, o mums nematomi Dievo ir visų gerų žmonių namai, – svarsto sesutė. – Ten su Jėzumi ir angelais po mirties nukeliauvę gyvena ir mūsų prosenelė, ir kaimynų senelis, ir... daug kitų, kurių nepažįstame.

*Užrašė kun. Saulius BUŽAUSKAS,
nupiešė Silvija KNEZEKYTĖ,*

Nuspalvinkite šiomis spalvomis:

1 – geltona; 2 – oranžinė; 3 – raudona; 4 – rausva;
5 – žydra; 6 – žalia; 7 – ruda.

Evangelijos žinių nešame kitiems (Mk 6, 7–13)

– Vaikai, ar žinote, kodėl Jėzaus mokiniai į pasaulį siunčiami po du? – parūpo tėčiui.

– Vienas gali ko nors nežinoti – kitas paaiškins. Be to, gali kas nors užpulti. Dviem lengviau apsiginti, – pabrėžė Dominykas.

– Nieko nesinešti – tai reiškia užvis labiau pasikliauti Dievo pagalba. Panašiai kaip į kiemą žaisti – išėini ir nežinia, kas bus, – palygino Benedikta.

*Užrašė kun. Saulius BUŽAUSKAS,
nupiešė Silvija KNEZEKYTĖ,*

KURIS... MŪSŲ,
 TEESIE... TAVO VARDAS,
 TEATEINIE TAVO
 ... TAVO VALIA,
 KAIP DANGUJE, TAIP IR
 ... MŪSŲ DUONOS
 DUOK MUMS
 IR ATLEISK... MŪSŲ KALTES,
 KAIP IR MES
 SAVO KALTININKAMS
 IR... MŪSŲ GUNDYTI
 BET... MUS NUO PIKTO.

Jėzus moko melstis (Lk 11, 1–13)

- Kai meldiesi, ką sakai? – klausia Benedikta.
- Na, dabar prašau, kad vasara būtų kuo ilgesnė. Kartais dar ko nors prašau sau arba mūsų šeimai, – atvirauja Dominykas.
- Taip ir apaštalai prašydavo: vienas geros vietos Danguje, kitas – dar ko nors sau, kol galiausiai Jėzus visus išmokė „Tėve mūsų“ maldos. Ten svarbiausi dalykai sudėti.
- O kada geriausiai melstis? – teirujasi broliukas
- Gal dieną, nes ryte ir vakare Dievas labai užimtas. Visi ko nors prašinėja arba dėkoja, – svarsto Benedikta.

Užrašė kun. Saulius BUŽAUSKAS,
 nupiešė Silvija KNEZEKYTĖ,

Jėzus pašaukia žvejus (Lk 5, 1–11)

– Dabar žiema. Būtų sunku gaudyti žuvis. Be to, aš nemėgstu žvejoti. Reikia ilgai laukti, – pareiškia Benediktas. – Geriau pačiuožinėti arba paridenti sniego senį. Tai bent linksma!

– Ką tu kalbi! Žvejoti – labai įdomu, – savo pomėgį giria Dominykas. – Pažiūrėk, daug Jėzaus draugų buvo žvejai. Vadinasi, jie buvo kantrūs ir tvirti, mokėjo laukti ir padėti kitiems. Ar mergaitės šitai supras?

Užrašė kun. Saulius BUŽAUSKAS,
nupiešė Silvija KNEZEKYTĖ,

muspalvino